

Folketingets Uddannelsesudvalg
Christiansborg

Departementschefens
sekretariat

Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
Tlf. 3392 5000
Fax 3392 5547
E-mail uvm@uvm.dk
www.uvm.dk
CVR nr. 20-45-30-44

18-05-2009

Svar på spørgsmål 261 (Alm. del):

I brev af 28. april 2009 har udvalget efter ønske fra Bjarne Lausten (S) stillet mig følgende spørgsmål:

Spørgsmål 261:

"Kan ministeren bekræfte, at udgifterne til transport til skoler og praktiksteder for eksempelvis social- og sundhedselever og sygeplejeelever i et udkantsområde som Vestjylland er væsentlig større end i f.eks. Århus, hvor store beløb drejer det sig om, hvilken betydning har dette efter ministerens vurdering i forhold til søgning til uddannelsesstederne i udkantsområderne, og mener ministeren, at der kan være grund til at afhjælpe denne problemstilling af politisk vej ved f.eks. at tilpasse befordringsgodtgørelsen til elever i udkantsområderne?"

Svar:

Der eksisterer to statslige befordringsrabatordninger for uddannelsessøgende, henholdsvis uddannelseskortet, der er rettet mod elever i ungdomsuddannelser, og SU-kortet, der er rettet mod studerende ved videregående uddannelser.

Uddannelseskortet giver eleven rabat på den daglige transport med kollektiv trafik mellem bopæl og skole. Eleven har en egenbetaling på 10,66 kroner pr. dag, hvilket svarer til 320 kroner om måneden. Styrelsen for Statens Uddannelsesstøtte, der administrerer rabatordningerne, betaler den resterende del af kortet, uanset hvor langt eleven rejser.

Det betyder, at udgiften til befordring for elever i ungdomsuddannelser maksimalt kan blive 320 kroner om måneden.

Ved køb af et SU-kort får den studerende 65 % rabat på beløb, der ligger udover egenbetalingen på 13,60 kroner pr. dag. Styrelsen for Statens Uddannelsesstøtte yder en maksimal rabat pr. dag på 22,65 kroner.

Jeg kan bekræfte, at udgiften til befording for studerende ved videregående uddannelser, der bor i udkantsområder, er større end for studerende, der bor tæt på uddannelsesstedet.

Det er ikke muligt for mig at angive, hvor stor denne forskel præcis er, men nedenstående eksempel kan give et billede.

En studerende, der dagligt rejser mellem sin bopæl i Thyborøn og VIA University College i Holstebro, har med et SU-kort en månedlig udgift på 582 kroner. Den samlede udgift til kortet er på i alt 905 kroner, hvoraf Styrelsen for Statens Uddannelsesstøtte yder et bidrag på 323 kroner.

For en studerende, der er bosat i Århus, og som studerer i samme by, er det billigst at købe et almindeligt 30-dages periodekort til 325 kroner om måneden. Den fulde udgift må den studerende i dette tilfælde selv afholde, da udgiften ligger under egenbetalingen.

Den studerende i Vestjylland har således en merudgift på 257 kroner om måneden i forhold til den studerende i Århus.

Jeg har ikke oplysninger om, hvordan forskellen i de studerendes udgifter til befording påvirker søgningen til uddannelsesstederne i udkantsområderne.

Lad mig nævne, at formålet med rabatordningen for videregående uddannelser, som blev oprettet ved lov den 1. januar 1997, var at reducere udgifterne til den daglige transport mellem bopæl og uddannelsessted for studerende, som bor langt fra uddannelsesstedet og derfor bruger en mærkbar del af deres SU på befordringsudgifter. Der er således i rabatordningen allerede taget hensyn til de studerende i udkantsområder.

Der var blandt partierne bag loven enighed om, at det var nødvendigt at sætte en øvre grænse for rabat, for at ordningen kunne finansieres inden for de økonomiske rammer.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder